

začudenje je držal v roki drobec čistega zlata. Takoj se je obrnil in pobral skrbno vse kamenčke, ki jih je prej gledal tako zaničljivo. Najprej je mislil, da je njegova najdba le slučaj, da so mogoče Indijanci pred stoletji zakopali na tistem mestu svoje zlate zaklade. Napolnil si je dovrha z njim žepe, sedel na konja in odjezdil proti njegovemu domovanju, da bi mi povedal presenetljivo novico...

Ko mi je vse tako razložil, sem ga ves v strahu vprašal, ali ga je morda kdo videl. Ker je to zanikal, sem sam zajahal konja in oddirjal z Maršalom proti žagi. Nočilo se je že, ko sva prispela na določeno mesto. Ob svitu leščerbe sva si z žepnimi noži izkopala iz zemlje toliko zlatih zrn, da sva bila kar trda od razburjenosti in presenečenja. Končno sva brez besed, zatopljena vsak vase, odjezdila proti žagi. — Spotoma nama je nepričakovano pritekla nasproti gruča zasoplih delavcev, ki so mahali z rokami in na ves glas vpili: »Zlato, zlato!« Skrivnost je bila izdana. Kakor sva izvedela pozneje, naju je pri nočnem delu opazoval nekdo, ki ni mogel obdržati skrivnosti zase. Delavci so mi sicer vsi obljubili popolno molčečnost, toda drugi dan je vedelo za zlato že sto in sto drugih. Po preteku štirih tednov je kopalo zlato ob reki že 4000 iskalcev in leta 1850. je imela dolina že 50.000 naseljencev, ki je bil njih edini cilj obogateti na kolikor mogoče lahek način. Mnogim se je to seveda popolnoma posrečilo. Postali so bajno bogati, toda ne vselej srečni...

Povodni mož.

(Uspavanka.)

Čof, čof, čof, že iz Krke leze,	Kaj bi neki s tabo?
cap, cap, cap, skriva se med breze,	Nisi mu za rabo:
ves zelen je, ves kosmat,	pridnih dečkov se boji,
hitro lezi, deček, spat!	tistega pa, ki ne spi,
Veš, to je povodni mož,	kar za nogo vjame,
s sabo nosi prazen koš,	s sabo v vodo vzame...
koš iz samih kač spleten,	V vodi je steklen mu grad,
prav umetno narejen!	nima oken, nima vrat.
V koš poredne naloži,	Uiti iz njega bo težko,
da mu v vodi dolgčas ni.	spavaj, deček moj, sladkó!

Vera Albrechtova.

